

hverken dagpenge eller efterløn, idet medlemmet ikke opfylder lovens betingelser herfor. Og jeg nævnte det her eksempel om et medlem, der vil kunne overgå til efterløn, men på grund af a-kassens fejl har fået dagpenge udbetalt ud over datoen for dagpengenes udløb. Medlemmet opfylder ved fejlens konstatering ikke betingelsen for ret til efterløn, fordi medlemmet ikke har dagpengeret. Og det er da at sidestille med en fejludbetaling fra a-kassens side.

Derfor finder jeg det fuldstændig rimeligt, at vi har en regel om, at kassen hæfter for den fejl, indtil den bliver opdaget, simpelt hen fordi man jo ikke bare kan have en lige gyldighed på det her område, sådan at kassen bare udbetaler, og så kan den pågældende f.eks. miste en ret til efterløn. Der skal være fuldstændig strikse regler på det her område.

Så jeg mener, at det er helt afgørende, at vi opretholder det her princip. Og det kan jo ikke være et meget stort problem for a-kasserne med de meget få fejl, der bliver konstateret.

Så hvis man ændrede det til, at det var lige gyldigt, om man udbetalte det ene eller det andet, og at staten, den store kasse, under alle omstændigheder betaler, så kunne det medføre en slaphed i administrationen på det her område, og det vil jeg ikke medvirke til.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Ja, det er korrekt, hvis man gør det op på den måde, at med de få fejludbetalinger, der reelt sker, og hvis man tager a-kasserne under ét, så er det givetvis ikke noget økonomisk problem, hvis man går sammen om det.

Men nu er a-kasse-systemerne jo for en stor dels vedkommende indrettet sådan, at man har lokalafdelinger. Hvis man tager Specialarbejderforbundet, som er opbygget med lokalafdelinger, så ville en fejlkonstruktion som den, jeg nævnte i mit indlæg, betyde, at en kasse kan blive pålagt at betale op til 740.000 kr. i en reel bøde i en situation, hvor staten ikke har lidt et tab. Det er mange penge, og det synes jeg er ganske urimeligt.

Men jeg er enig i og medgiver meget gerne, at det er et indviklet kompleks. Jeg har formuleret en lang række skarpsindige spørgsmål på baggrund af det, jeg har sagt her, så vi kan komme meget dybere i ned det. Jeg mener faktisk, at vi er på gale veje her, så jeg håber og tror, at vi kan få ændret loven, og hvis ikke, så håber og tror

jeg, at et flertal i Folketinget vil belære regeringen om, hvad ret og rimelighed er.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 150: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. (Digital kommunikation, afgørelseskompetence i visse svigssager m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 29/1 2003).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Freddy Dam (V):

Lovforslag nr. L 150 om digital kommunikation m.v. indeholder tre elementer, nemlig for det første en ændring af kompetencen til at fastsætte regler om betaling af gebyr fra Arbejdsmarkedets Ankenævns og Arbejdsdirektoratets behandling af sager om dagpengegodtgørelse for første og anden ledighedsdag, de såkaldte G-dage, for det andet en ændring af kompetencen til at træffe afgørelse i mindre svigssager, og for det tredje en etablering af et lovgrundlag for fastsættelse af regler om digital kommunikation.

På grund af strukturelle ændringer i Beskæftigelsesministeriets organisation har man fundet det hensigtsmæssigt at flytte kompetencen til at fastsætte regler om gebyr for behandling af sager om dagpengegodtgørelse fra beskæftigelsesministeren til direktøren for Arbejdsdirektoratet. Og da der alene er tale om en ændring, der er